

2. Dialogul «LUPUL și MIELUL» transformat în narațiune

(Vezi cartea de citire pag. 96).

LUPUL SI MIELUL (*Narațiune*).

Un miel se duse să bea apă la un râuleț, ce străbătea câmpia de lângă o pădure. Nu trecu mult timp și veni din pădure un lup, care se puse din întâmplare să bea și el apă, ceva mai în sus de miel. Lupul, zărind mielul, îndată își puse în gând să-l mănince. Spre a-și îndeplini însă pofta, căută mai ântâiu să găsiască mielului vină. Deci începu să se plângă și să mustre pe miel, că nu-l lasă în pace și că îi turbură apa, aducându-i astfel necinste, lui, care este mai de neam. Bietul miel auzind acestea, credea că visează, dar ridicând ochii, zări pe lup în apropiere de dânsul. El recunoscă cu groază pe animalul cel înfricoșat, despre care mumă-sa îi spusese de atâte ori, să se feriască. Incepând să tremure, zise cu frică, că nu i-a făcut nici un rău, nici nu i-a putut turbura apa, de oare-ce el stă mai la vale de cât lupul și lupul se află în susul apei.

Incurcat de adevărul acestor cuvinte, lupul schimbă vorba și zise, că cunoaște pe miel din anul trecut, de când l'a vorbit de rău la toată lumea. Mielul uimit îi respunse, că în anul trecut nici nu se afla pe lume, fiind-că mamă-sa l'a născut d'abia astă primă-vară. Cum ar fi putut dară, să-l vorbiască de rău? Lupul nici acum nu se lasă de a învinovăți pe miel zicând, că chiar dacă ar avea dreptate, și aici, însă nu va putea tăgădui, că el i-a mâncat astă vară iarba din livede, pentru care lucru trebuie să-l pedepsiască. Mielul spăimântat și mai tare, spuse lupului, că el astă-vară nici n'avea dinți, cu cari să pască iarba. Atunci lupul înfuriat strigă, că atâta limbuție și obrăznicie n'a mai văzut, ca la mielul acesta. El nu poate să-i zică o vorbă, fără ca mielul să nu-i răspundă alte zece înderēt spre a se certa cu dânsul. Însă toate acestea nu-l vor scăpa de pedeapsă; apoi adăogă, că dacă n'a făcut el nimic, apoi de bună seamă a fost tatăl său sau altul din rudele sale, și de aceea voește să-și răsbune asupra mielului.